

Sygn. akt VII U 260/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: praktykant M. W.

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2018 r. w Warszawie

sprawy H. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o przeliczenie emerytury

z udziałem

na skutek odwołania H. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 29 grudnia 2017 r. znak: (...)

Oddała odwołanie

UZASADNIENIE

H. G. złożyła w dniu 29 stycznia 2018 r. odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 29 grudnia 2017 r.

nr (...), wnosząc o zmianę tej decyzji poprzez przyznanie jej prawa

do emerytury z uwzględnieniem składnika socjalnego 24% oraz przeprowadzenie wskazanych w treści odwołania dowodów.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że doręczona jej decyzja jest niezrozumiała i wzajemnie sprzeczna, a ponadto z treści jej uzasadnienia w żaden sposób nie wynika, dlaczego odmówiono przyznania jej prawa do emerytury z przeliczeniem kwoty bazowej. Zdaniem odwołującej z przytoczonych przez ZUS przepisów nie wynika, aby musiała spełniać warunek ukończenia 60 roku życia najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r. Odwołująca wyjaśniła, że przyznano jej prawo do wcześniejszej emerytury z uwagi na pracę w warunkach szczególnych, jednocześnie po przyznaniu jej prawa do tego świadczenia nie zaniechała dalszego zatrudnienia i przez okres co najmniej 30 miesięcy podlegała ubezpieczeniu społecznemu, tym samym wypełniając wszystkie przesłanki do nabycia emerytury zgodnie z art. 21 ust. 2 oraz art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepisy te nie wskazują na konieczność ukończenia 60 roku życia przed 1 stycznia 2009 r. Odwołująca wskazała również, że przepisy ww. ustawy początkowo nie obejmowały osób urodzonych po 1949 roku, jednak były zmieniane i ostatecznie objęła ona także osoby urodzone w (...) roku. Wobec powyższego zdaniem odwołującej niezrozumiałe jest tworzenie rozróżnienia co do możliwości

przechodzenia na emerytury wobec osób, które ukończyły 60 lat przed 31 grudnia 2008 r. i po tej dacie (odwołanie k. 3-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 27 lutego 2018 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że odwołująca od dnia 1 lipca 2008 r. jest uprawniona do emerytury kolejowej, a od dnia 1 lutego 2013r. do emerytury powszechnej, przy czym emerytura wcześniejsza jest wyższa od emerytury powszechnej. W dniu 29 listopada 2017 r. odwołująca wniosła o przeliczenie emerytury wcześniejszej, przyznanej na starych zasadach, w części socjalnej na podstawie aktualnej kwoty bazowej, po przepracowaniu 30 miesięcy, wobec czego wydano zaskarżoną decyzję odmowną. W ocenie organu rentowego decyzja została wydana prawidłowo, gdyż przepis art. 21 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej nie ma zastosowania do odwołującej z uwagi na fakt, iż jest ona objęta systemem zdefiniowanego świadczenia. Przepisy ustawy emerytalnej nie przewidują przeliczenia emerytury z tytułu pozostawania w ubezpieczeniu przez okres co najmniej 30 miesięcy, zaś fakt pozostawania w ubezpieczeniu przez podany okres dotyczy sposobu obliczenia części socjalnej na nowo przyznanej emerytury w przypadku ustalenia prawa do nowej emerytury, która jest obliczana według dotychczasowych zasad. W przypadku ubezpieczonej brak jest tytułu do przyznania kolejnej emerytury, która byłaby obliczana według dotychczasowych zasad (odpowiedź na odwołanie k. 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca H. G., urodzona w dniu (...), z dniem 1 lipca 2008r. nabyła prawo do wcześniejszej emerytury kolejowej na podstawie ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznaną jej na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 sierpnia 2008 r. znak: KLE (...) (decyzja ZUS ws przyznania emerytury kolejowej k. 41 a.r. tom I).

W dniu 1 stycznia 2013 r. H. G. złożyła w ZUS (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę powszechną. Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał w dniu 5 marca 2013 r. decyzję znak: (...) na podstawie której przyznał odwołującej się emeryturę powszechną od dnia 1 lutego 2013 r. Organ rentowy ustalił wysokość emerytury powszechnej na kwotę 1.401,45 zł. Jednocześnie w uzasadnieniu decyzji wskazano, że emerytura powszechna jest niższa od dotychczas wypłaconej emerytury wcześniejszej, wobec czego od 1 marca 2013 r. nadal będzie wypłacana emerytura ustalona na podstawie art. 29 ustawy emerytalnej w kwocie brutto 1.935,30 zł (po waloryzacji) (wniosek o emeryturę k. 1 a.r., decyzja ws. przyznania emerytury powszechnej k. 13 a.r. – tom II).

Na wnioski odwołującej Zakład Ubezpieczeń Społecznych kilkakrotnie przeliczał emeryturę kolejową odwołującej poprzez doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych na poczet jej stażu pracy (decyzje ZUS ws. przeliczenia emerytury: z 22.09. (...), z 29.10.2015 r., z 02.02.2016 r., z 09.05.2016 r., z 07.09.2016 r., z 08.11.2016 r., z 06.02.2017 r., z 05.05.2017 r., z 03.08.2017 r. – nieoznaczone karty a.r. tom II).

W dniu 29 listopada 2017 r. H. G. złożyła w ZUS wniosek o ponowne obliczenie emerytury, wskazując, iż domaga się doliczenia okresów składkowych i nieskładkowych oraz przeliczenia według aktualnej kwoty bazowej po przepracowaniu 30 miesięcy po przerwie (wniosek z 29.11.2017 r. – nieoznaczona karta a.r. tom II). Rozpoznając powyższy wniosek ZUS (...) Oddział w W. wydał dwie decyzje. Decyzją z dnia 7 grudnia 2017 r. znak: (...)doliczył okresy składkowe i nieskładkowe odwołującej ustalając w sumie 23 lata, 4 miesiące i 27 dni okresów składkowych oraz 7 lat, 9 miesięcy i 19 dni okresów nieskładkowych (1/3 okresów składkowych). Następnie decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r. znak: (...) odmówił H. G. prawa do emerytury z uwzględnieniem składnika socjalnego 24%. W uzasadnieniu tej decyzji ZUS powołał się na treść art. 21 ust. 2 i art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej wskazując, że warunkiem do przeliczenia emerytury z uwzględnieniem składnika socjalnego 24% kwoty bazowej na starych zasadach było ukończenie 60 lat do 31 grudnia 2008 r., natomiast odwołująca osiągnęła wiek 60 lat w dniu 1 stycznia 2013 r. Jednocześnie organ rentowy

poinformował, że nadal będzie wypłacana wcześniejsza emerytura (decyzje ZUS z 07.12.2017 r. oraz z 29.12.2017 r. – nieoznaczone karty a.r. tom II).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o wskazane wyżej dowody z dokumentów załączonych do akt rentowych. Dokumentacja zebrana w sprawie nie była kwestionowana przez strony, a ze względu na istotę niniejszej sprawy, której spór skupił się całkowicie na interpretacji stosownych przepisów ustawy emerytalnej, Sąd uznał zebrany materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie H. G. od skarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych było niezasadne i podlegało oddaleniu.

Spór w niniejszej sprawie w całości koncentrował się wokół interpretacji przepisów z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1270) w zakresie możliwości obliczenia wysokości przysługującej odwołującej emerytury kolejowej według aktualnej kwoty bazowej po przepracowaniu 30 miesięcy, a więc w oparciu o reguły określone w art. 53 § 4 ww. ustawy.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem art. 185. Zgodnie zaś z art. 26 ustawy emerytalnej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

W myśl art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Przepisu tego nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy zważył, iż bezspornie odwołująca podlegała ubezpieczeniu społecznemu przez ponad 30 miesięcy po przyznaniu świadczenia, przy czym analiza powyższych przepisów ustawy emerytalnej prowadziła do uznania stanowiska organu rentowego – w zakresie odmowy przyznania odwołującej prawa do przeliczenia świadczenia we wnioskowany sposób – za zasadne.

Argumentacja organu rentowego, zgodnie z którą tylko osoby urodzone do dnia 31 grudnia 1948 r. i uprawnione do wcześniejszych emerytur mogą nadal korzystać z faktu podlegania ubezpieczeniom społecznym przez okres 30 miesięcy po przyznaniu wcześniejszej emerytury, ponieważ nabędą prawo do emerytury powszechnej na starych zasadach, na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, a emerytura ta zostanie w całości obliczona na podstawie art. 53 ust. 4 w związku z art. 21 ust. 2 powołanej ustawy.

Stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych znajduje potwierdzenie na tle orzecznictwa. W tym kontekście Sąd Okręgowy miał na względzie w szczególności wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 maja 2018 r. III AUa 1121/16, w którym stwierdzono, że w sytuacji, gdy wnioskodawca nabył prawo do wcześniejszej emerytury wg. tzw. starych zasad, a po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego nabył prawo do emerytury na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej, obliczonej według reguł z art. 26 tej ustawy, a więc według nowych zasad, to wniosek o przeliczenie części socjalnej pobieranej przez niego wcześniejszej emerytury w związku z przepracowaniem ponad 30 miesięcy po przyznaniu świadczenia nie może być zrealizowany, bowiem przepis art. 53 ust. 4 ustawy

emerytalnej znajduje zastosowanie przy ustalaniu wysokości nowego, kolejnego świadczenia, ale nie stanowi podstawy do przeliczania (ponownego ustalenia wysokości) emerytury wcześniejszej wypłacanej jako świadczenie korzystniejsze (wyższe) od emerytury przyznanej i ustalonej w oparciu o art. 24-26 u.e.r.f.u.s. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 maja 2018 r., III AUa 1121/16).

Powyższa konkluzja Sądu Apelacyjnego – którą Sąd niniejszy w całości podziela jako zawierającą kompleksowe omówienie spornej w niniejszej sprawie materii – została poprzedzona szerokim omówieniem zagadnienia związanego z możliwością zastosowania art. 53 ustawy emerytalnej, w tym również z przytoczeniem istniejących w orzecznictwie sądowym rozbieżności w wykładni tego przepisu, obejmującym m. in. judykaty powoływane przez odwołującą w toku postępowania. I tak Sąd Apelacyjny wskazał m. in. na powoływany przez odwołującą wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 czerwca 2016 r. (III AUa 19/16), w którym wskazano, że „Wątpliwości interpretacyjne atomizuje zagadnienie nabycia emerytury po emeryturze. Impulsem tego kierunku rozważań jest art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy emerytalnej, który przewiduje możliwość ustalania podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury. Problem leży w tym czy emerytura po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego może być postrzegana, jako nowe świadczenie. Zagadnienie jest szeroko komentowane w judykaturze, co nie oznacza formułowania wzajemnie wykluczających się stanowisk. Pierwsze z nich opiera się na założeniu, że prawo do emerytury wcześniejszej nie wygasa, a uzyskanie powszechnego wieku emerytalnego umożliwia ustalenie podstawy wymiaru na nowo (...). Stanowisko drugie opiera się na odmiennym wnioskowaniu i wychodzi z założenia, że emerytura wcześniejsza i emerytura po uzyskaniu powszechnego wieku emerytalnego są odrębnymi świadczeniami”.

Sąd Apelacyjny w Warszawie podzielił drugą z wyżej wymienionych linii interpretacyjnych, wskazując, że w pomijanej w powyższym orzecznictwie i w argumentacji apelującej uchwale 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009r. (I UZP 6/09) wyjaśniono, iż „zmiana art. 53 od 1 lipca 2004 r., przez wprowadzenie regulacji ujętej w jego przepisach ust. 3 i 4, niewątpliwie łączy się z odejściem od akceptowanego w orzecznictwie stosowania nowej kwoty bazowej do obliczania części socjalnej nowego świadczenia (...). Jasna w założeniu ustawodawcy pierwotna treść przepisu art. 53 nie była tak klarowna w wykładni sądowej, która w emeryturze po rencie do ustalenia części socjalnej przyjmowała kwotę bazową z chwili wniosku o emeryturę. Taki rezultat wykładni art. 53 nie był aprobowany, czemu dano jednoznaczny wyraz w treści wprowadzonych do art. 53 przepisów ust. 3 i 4. Według tej zmiany regułą jest obliczanie części socjalnej kolejnej emerytury od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru - art. 53 ust. 3. Wyjątkiem od niej jest tylko przepis z ust. 4. Trybunał Konstytucyjny nie stwierdził niekonstytucyjności tego rozwiązania (wyrok z dnia 24 kwietnia 2006 r., P 9/05, OTK-A 2006 Nr 4, poz. 46). Ustawodawca rozszerzając regulację art. 53 o przepisy ust. 3 i 4 wyraźnie w ten sposób wskazał, że przy braku 30 miesięcy ubezpieczenia społecznego emeryturę oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru emerytury. Stwierdził zatem, że sama zmiana emerytury wcześniejszej na zwykłą nie powoduje stosowania nowej kwoty bazowej do ustalenia części socjalnej nowej emerytury. Wykładnia art. 53 ust. 1 potwierdza więc wspólny algorytm do obliczania emerytury pierwotnej (wcześniejszej) i kolejnej (zwykłej), jednak nie dla sekwencji takiej jak w przedstawionym zagadnieniu, gdyż wówczas zastosowanie ma przepis art. 53 ust. 1 pkt 1, odwołujący się do rozwiązania z ust. 3 i 4 ("z zastrzeżeniem ust. 3 i 4"). Podstawowa reguła wyraźnie zatem stanowi, że po przejściu na nowe świadczenie ustalenie części socjalnej emerytury na podstawie aktualnej nowej kwoty bazowej nie jest możliwe, z wyjątkiem sytuacji określonej w przepisie ust. 4 art. 53. Zatem tylko wysokość części socjalnej emerytury wypełnia zakres nowej regulacji z art. 53 ust. 3 i 4, czyli dopuszczalność stosowania nowej kwoty bazowej (z chwili wniosku o emeryturę lub nabycia do niej prawa) do części socjalnej nowej emerytury”.

W dalszej części rozważań Sąd Apelacyjny za kluczowe dla prawidłowego stosowania art. 53 ustawy emerytalnej ma szczegółowe ustalenie stanu faktycznego, gdyż przesądza on o zakresie norm prawa materialnego, które mają do niego zastosowanie. W rozpatrywanej przez ten Sąd sprawie odwołująca, urodzona w sierpniu 1949 roku, od 29 lipca 2005 r. nabyła prawo do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 46 ustawy emerytalnej, a następnie po

ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego określonego w art. 24 ust. 1a, złożyła w dniu 22 stycznia 2014 r. wniosek o emeryturę i decyzją z dnia 4 lutego 2014 r. organ rentowy przyznał jej świadczenie na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy emerytalnej od dnia 1 stycznia 2014 r.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane więc w oparciu o zbliżone okoliczności jak w przypadku niniejszej sprawy, co zdecydowało o możliwości powołania się przez Sąd Okręgowy na przyjęte przez Sąd Apelacyjny w powyższym wyroku stanowisko. Również bowiem i w przypadku sprawy niniejszej odwołująca, jako osoba urodzona w dniu (...) (tj. po 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r.), nabyła prawo do wcześniejszej emerytury, a po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego złożyła z dniem 1 stycznia 2014 r. wniosek o emeryturę powszechną, które to świadczenie zostało jej przyznane. Podobnie również odwołująca w stanie faktycznym powyższej sprawy domagała się przeliczenia aktualnie pobieranej wcześniejszej emerytury przy uwzględnieniu części socjalnej obliczonej od nowej kwoty bazowej w związku z przepracowaniem ponad 30 miesięcy po przyznaniu prawa do wcześniejszej emerytury. Powyższej sytuacji nie różnicuje fakt, iż odwołująca nabyła prawo do wcześniejszej emerytury kolejowej w myśl art. 50 ustawy emerytalnej, gdyż warunki uzyskania prawa do tego świadczenia są tożsame, jak we wspomnianym wyżej art. 46 tej ustawy.

Odnosząc się z kolei do twierdzeń odwołującej w zakresie możliwości uwzględnienia jej żądania z perspektywy art. 53 i art. 110 formułowanych na rozprawie w dniu 11 września 2018 r. (k. 36 a.s.) Sąd Okręgowy miał na względzie, że przepis art. 53 został umieszczony w Rozdziale 4 Działu II ustawy - regulującego zasady nabywania prawa do świadczeń i został usytuowany wśród przepisów dotyczących ustalania wysokości emerytur, o których mowa w art. 27-50e. Takie usytuowanie przepisu pozwala w pewnym uproszczeniu na stwierdzenie, że co do zasady, ma on zastosowanie do ustalania wysokości nabywanych świadczeń, a nie do przeliczania świadczeń dotychczas otrzymanych (już ustalonych, uprzednio przyznanych), do których zastosowanie ma art. 110 ustawy emerytalnej - umieszczony przez ustawodawcę wśród przepisów regulujących zmiany w prawie do świadczeń i ich wysokości. W cytowanej już wyżej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009 r. wskazano, że „Przepisy art. 53 i art. 110 dotyczą niezależnych regulacji ustawy emerytalnej, których sensu nie można korygować przez wzajemnie odwoływanie się jednej do drugiej. Tak jak wskazano, art. 53 nie dotyczy ustalania podstawy wymiaru emerytury i już tylko w tym znaczeniu jest rozłączny z art. 110. Zachodzą też dalsze zasadnicze różnice, gdyż w art. 53 ust. 4 chodzi tylko o sam okres ubezpieczenia, czyli nie ma znaczenia wysokość składki (podstawy jej wymiaru) w okresie owych "co najmniej 30 miesięcy ubezpieczenia". Natomiast w przepisie art. 110 znaczenie ma nie tyle sam okres ubezpieczenia, co właśnie wielkość składki, która pozwala osiągnąć wymagany wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyższy od poprzednio obliczonego - w sytuacji objętej przepisem ust. 1 art. 110 - albo wynoszący co najmniej 130% w sytuacji z przepisu ust. 2 art. 110. Nadto przepis art. 53 (w tym ust. 4) stosuje się z urzędu do ustalenia wysokości emerytury, natomiast tryb przeliczenia podstawy wymiaru z art. 110 tylko na wniosek zainteresowanego. Łącznikiem przepisów art. 53 i art. 110, lecz tylko o znaczeniu faktycznym, może być okres ubezpieczenia po nabyciu wcześniejszej emerytury wynoszący co najmniej 30 miesięcy. Jednoczesne jednak zastosowanie obu przepisów - art. 53 i 110 -

nie jest możliwe, gdyż do zastosowania pierwszego podstawa wymiaru musi być już ustalona i przyjmuje się ją z poprzedniej emerytury. Z kolei tryb przeliczenia podstawy wymiaru z art. 110 może mieć zastosowanie tylko do emerytury już przyznanej, a nie do emerytury dopiero ustalonej. Przeciwnie założenie nie jest uprawnione nawet dla tych ubezpieczonych, którzy po ustaleniu wcześniejszej emerytury nie pobierali świadczenia wskutek zawieszenia prawa do świadczenia. Taką bowiem sytuację art. 110 ust. 2 również uwzględnia z dalszym uwarunkowaniem co do wysokości wskaźnika wysokości podstawy. Samodzielne znaczenie i odrębne funkcje art. 53 i art. 110 nie pozwalają zatem aprobować wykładni opartej na założeniu, że art. 53 ust. 4 stanowi przepis szczególny do art. 110 i w konsekwencji uprawnia do obliczenia wysokości później ustalonej emerytury (nowej) według kwoty bazowej z daty wniosku zarówno w części socjalnej, jak i w części stażowej emerytury. Przy takiej wykładni wskazana odrębność obu przepisów potwierdzałaby raczej stanowisko, że przy stosowaniu art. 53 ust. 4 nie można by rezygnować z warunków z art. 110. Między przepisami art. 53 i art. 110 nie ma zależności ogólnej i szczególnej. Nie jest jednak wykluczone, że stan faktyczny może wypełniać warunki obu tych regulacji. Wówczas zainteresowany na podstawie art. 110 może uzyskać przeliczenie podstawy wymiaru, a część socjalną od nowej kwoty bazowej po spełnieniu warunków z art. 53. Stanowi to jednak przedmioty odrębnych rozstrzygnięć (decyzji), gdyż tryb z art. 110 odnosi się do emerytury już ustalonej

(uprzednio przyznanej). Chodzi przy tym o dwie różne emerytury, stąd znaczenie może mieć właściwa kolejność wniosków. Ustalenie wysokości nowej emerytury może poprzedzać przeliczenie podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury. W sytuacji, gdy nowy okres "co najmniej 30 miesięcy ubezpieczenia", już jako podstawa wymiaru składek, pozwoli na ponowne obliczenie wysokości wcześniejszej emerytury w trybie art. 110, czyli z nową kwotą bazową w podstawie wymiaru, to ta kwota bazowa może stanowić odniesienie do ustalania części socjalnej później ustalonej emerytury (art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1, art. 53 ust. 1 i ust. 3, art. 110). Przy spełnianiu warunków z art. 110 ubezpieczony może wystąpić o przeliczenie podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury w każdym czasie. Do tego przeliczenia nie jest konieczne posiadanie aż

"co najmniej 30 miesięcy" ubezpieczenia społecznego (art. 53 ust. 4). Może więc wystąpić z takim wnioskiem w okresie bezpośrednio poprzedzającym wniosek o przyznanie i ustalenie nowej (zwykłej) emerytury. Jeżeli przeliczenie emerytury wcześniejszej na podstawie art. 110 wystąpi bezpośrednio przed wnioskiem o emeryturę zwykłą, to może minimalizować, a nawet wyłączać niekorzystny dla ubezpieczonego efekt reguły, że podstawę emerytury zwykłej po wcześniejszej stanowi podstawa wymiaru emerytury wcześniejszej (art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1), wówczas gdy przeliczenie w trybie art. 110 wystąpi w okresie obowiązywania tej samej kwoty bazowej, uwzględnianej później przy wniosku o zwykłą emeryturę (art. 53). Do obliczenia tej drugiej emerytury ubezpieczony może uzyskać taką samą kwotę bazową (art. 53 ust. 1 i 3). Przepis art. 53 ust. 4 może nie mieć wówczas zastosowania, zwłaszcza gdy dalszy okres "co najmniej 30 miesięcy" ubezpieczenia zostanie przyjęty (skonsumowany) jako nowa w całości lub w części podstawa wymiaru emerytury wcześniejszej obliczonej na podstawie art. 110".

W tym stanie sprawy Sąd Okręgowy stwierdził, że zaskarżona decyzja została wydana w prawidłowy sposób, brak było natomiast podstaw do uwzględnienia odwołania, a w konsekwencji Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć odwołującej.